

Ново хлапе в класа

Когато показвам на Мат новия СУПЕР ФРАНК, той казва, че е добър, но има нужда от повече екшън.

– Какво ще кажеш злият тюлен да вземе заложници и Супер Франк да проникне в сградата, преди тя да експлодира?

Ако не броиш тюлена и маймуната, предложението на Мат звучи като сценария на безброй филми, които сме гледали заедно. Но понеже Мат е най-добрият ми приятел, казвам, че идеята е страхотна.

– Ами ако тюленът носи сомбреро? – продължава Мат. – И една от онези препаски с амуниции, на която е закачено водолазно оборудване?

Опитвам се да си представя защо му е водолазно оборудване на един банков обирджия със сомбреро, а после решавам да го приема като предизвикателство и наистина да измисля история, в която всичко това има някакъв смисъл.

С Мат едновременно спираме в коридора, за да продължим дискусията. И двамата се правим, че сме спрели, защото темата е толкова важна, но ИСТИНСКАТА причина да се заковем на място, е, че Карли разговаря с Краш, който е една година по-голям от нас. Краш носи обичайната си училищна униформа – джапанки, широки сърф шорти и оръфана тениска. Двамата с Карли се запознали на сърф лагер в Санта Моника преди месец, и оттогава тя прекарва с него толкова време, колкото и с мен и Мат.

Карли ни маха, когато ни вижда, но Краш не си прави труда дори да кимне, въпреки че ни е запознавала с него хиляди пъти.

– Той е най-арогантният тип в цялото училище – казва Мат. – Не разбирам какво толкова вижда в него.

– Ако не започне да си реши косата – добавям аз, – скоро ще се сдобие с расти.

– Аха, защото сега не е достатъчно готин.

– Какво ще е следващото – татуировка?

– Ще бъде единственият в основното училище, ако не броим учителите.

През последните няколко години всеки от класните ни ръководители имаше поне по две татуировки.

Карли приближава и ние веднага прекъсваме разговора. В обичайното си весело настроение е и не си дава сметка, че двамата ѝ най-добри приятели току-що са я обсъждали.

– Видяхте ли новото хлапе? – пита тя.

– Имаш предвид гаджето ти Краш, ли? – питам аз.

– Краш не ми е гадже! – Карли се изчервява, после ме блъсва леко. – Не слушате ли госпожица Маккодъл? Ще имаме нов ученик в класа.

Прехвърлят го днес.

Това ме кара да се замисля колко ли друга информация пропускам, докато рисувам в часа на класния при госпожица Маккодъл.

– Казва се Умберто – продължава Карли. – Запознах се с него преди няколко минути. Наистина е мил.

– За всички казваш така – възразявам аз.

– Не е вярно. Тоби е тъпанар и бих му го казала в лицето.

Мат се смее, но аз се изненадвам колко по-уверена е станала Карли през последните няколко седмици. Дали са започнали да пускат нещо в океана, или за промяната е отговорен само свежият въздух? Или пък внезапната ѝ самоувереност се дължи на времето, което прекарва с приятелчето си Краш?

Звънецът бие и ние влизаме в класната стая. Госпожица Маккодъл се е запалила по темата „Около света“ и тази седмица всеки сантиметър от стаята е покрит със снимки на египетски йероглифи, на пирамидите и на сфинкса. Миналия месец темата беше Китай и аз се надявах, че освен снимките ще получим по някоя порция пиле в сладко-кисел сос или поне курабийка с късметче, но не стигнахме до нито едно от двете.

Карли изпъва ръце напред, като онези жени, които обръщат буквите в телевизионни състезания:

– Дерек, Мат, запознайте се с Умберто.

Толкова съм зает да се вирам в йероглифите над дъската, че почти се блъскам в момче с тениска на „Лейкърс“ и късо подстригана коса. Разположил са е точно между мен и чина ми. В инвалидна количка.

Казвам на Умберто, че се радвам да се запознаем, но преди той да успее да ми отговори, госпожица Маккодъл ни подканва да седнем по

местата си. Умберто умело насочва количката към един нов чин близо до моя. Виждал съм подобни в някои от другите стаи, приличат повече на маси, отколкото на чинове, и са направени така, че децата в инвалидни колички да имат лесен достъп.

Мат ми хвърля поглед, който казва: „В междучасието ще трябва да обсъдим доста неща“. Досега в сплотения ни клас не са прехвърляли ученик от друго училище и през всичките тези години никога не съм седял до дете в инвалидна количка. Докато госпожица Маккодъл бърби за река Нил, аз си представям как двамата с Мат се състезаваме със скейтбордове си към Калифорнийския университет редом с Умберто. Той върти колелата на количката с невероятна бързина, а ние караме на зиг-заг от двете му страни.

Докато се спускаме надолу по хълма, задавам на Умберто хиляди въпроси. От кое училище идва? Винаги ли е бил в инвалидна колика? Имат ли родителите му един от онези страхотни микробуси с миниасансьор, с който да го превозват?

Сепвам се, когато госпожица Маккодъл спира до чина ми и ми хвърля предупредителен поглед.

Но от всички неща, за които искам да говоря с Умберто, най-важното е едно: Имам маймуна капуцин, която съвсем скоро ще бъде обучена да помага на хора в инвалидни колички!

Едва се сдържам на едно място, докато госпожица Маккодъл ни разказва за египетските артефакти. Броя минутите до мига, в който ще променя живота на Умберто с моята маймуна.